

USUS E VERSU XXIV.

A

USUS E VERSU XXV.

- (1) Diligendus Deus super omnia: I. præcept.
- (2) Deus in promissis minisque verax & infallibilis. vid. attributa divina.
- (3) Deus in rependendo justus atque largus.
- (4) Superbia vitium exitiosissimum. I. præcept.
- (5) Ulmi differatur pœna quandoque nimis diu, gravitate tamen pœna compensabitur tarditas.

- (1) Animositate in adversis opus est vel maxime. Proficiscatur autem non ex temeritate carnali, non ex virium propriarum præsumptione. (Matth. XXVI, 23.) sed ex DEI factis promissis, & fide filiali, &c.
- (2) Spes fovenda ad extremum usque halitum: I. præcept.

PSALMI XXXII. DISPOSITIO.

Confessio pia. Remissio peccatorum. Summum bonum hominis, Remissio, salus.

EXponitur hîc I. beatitudo vera, consistens in hominis justificatione: ubi (1) felicitas: אֲשֵׁרִי vers. I. (2) felicitatis efficiens; prævaricationem condonans, peccatum tegens: ib. iniquitatem non imputans, v. 2. (3) Conditio ex parte peccatoris, fides, sincerè & absque dolo tum peccata detestans, tum verbo gratiæ innitens, ibid.

II. Confirmatio rei traditæ subjicitur, mentione tum exempli proprii, tum Sanctorum. (1) David spectandus, ut (a) tacens v. 3. adeoque simul ut contabescens, rugiensque indesinenter, ibid. manum Dei iratam sentiens, v. 4. vigorem amittens: ibid. tum (b) ut sincerè confitens, v. 5. ubi partim res detectæ, peccatum, iniquitas, prævaricatio; partim detectio: manifestavi tibi, non operui, confessus sum contra memetipsum Domino:

partim detectionis consequens: condonasti iniquitatem peccati mei: vers. 5. (2) Sancti adducuntur, vers. 6. unusquisque Chasid, beneficiarius DEI, tanquam (a) similiter ob eandem remissionem supplicans, (b) malorum ingruentium vim evadens, ibid.

III. Adjunctum beatitudinis est (a) securitas in Domino. vers. 7. (b) gaudium liberationis copiosum, ibid. (c) informatio aliorum proficua: vers. 8. cujus summa, reverenter & obsequiosè se Deo submittere, ne instar equi &c. vers. 9. ratio: tum impiorum impœnitentium gravis afflictio, vers. 10. tum resipiscentium inque DEO confidentium gratiosa protectio: ibid.

IV. Conclusio, ad gaudium in Domino laudesque debitas cohortans, v. II.

PSALMUS XXXII.

EXPLICATIO VERSUS I.

מְשַׁכִּילִי informans: scilicet psalmus eruditione plenus, secundum Vatablum, vel, uti Junius reddit, Ode didascalica. Alii volunt esse nomen instrumenti musici. Vel nomen harmoniæ aut certi carminis, ad cujus modulos decantatus hic psalmus; juxta Vatabl. Primus hic est psalmus, tali titulo insignitus, quem tamen postea sequuntur alii, inscriptione pari præditi, nempe Psalm. XLII, XLIV, XLV, LII, LIII, LIV, LV, LXXIV, LXXVIII, LXXXVIII, LXXXIX, & CXLII. Et quidem Radix **כִּבֵּשׂ** prosperos ex prudentia habuit successus, in hiphil sumitur tum intransitivè, prudens vel intelligens fuit, (ceu latius hoc probatum Psal. XIV, 2.) tum transitivè, intelligentem fecit alium, v. g. Daniel. XI, 33. **מְשַׁכִּילֵי עַם** informantes populum, vel participio sensum habente nominis, informatores populi, (item infra vers. 8. **אֶשְׁכִּילֵךְ** instruam te.) Qua ratione etiam talis Psalmorum inscriptio verti posset: Informator. vel clarius quoad sensum in abstracto, informatio; ceu Luther. eine Unterweisung. Atque hujusmodi generis informatorii sive didascalici, est etiam psalmus præfens, in quo David vers. 8. ait: **אֶשְׁכִּילֵךְ** informabo te, nimirum de vera justificatione, &c. Muis ad Ps. LV, 1. ex Lyrano addit, Davidem per castigationes eruditum (Jer. xxxi, 18.) hujusmodi composuisse Psalmos, quibus deinde erudire etiam voluit alios.

אֲשֵׁרִי beatitudines reconciliati: scilicet sunt; vel beatus est, qui consequitur peccatorum con-

donationem, h. e. iste demum putandus est possidere summum tam hujus, quam futuræ vitæ bonum, veramque tam corporis, quam animæ felicitatem, qui ab infelicissimo peccatorum onere est liberatus, placatumque in cœlis habet patrem. Vox hæc num nomen vel adverbium fit, non latè disceptabimus; repetantur dicta, Psal. I, 1. habet utraque sententia rationes suas non contemnendas. Sufficit, quod sensus utrobique redundet idem, beatitudinem nempe tribuendam illi, qui absolutus est coram Deo à criminibus.

אֲשֵׁרִי absoluti à crimine: vel cui condonata est prævaricatio, nimirum in judicio non politico, sed cœlesti, seu coram tribunali ipsius Dei. Verbum **אֲשֵׁרִי** elevavit, quandoque idem est ac condonavit, vel reatum aut pœnam ab altero offendente vel delinquente abstulit, removit: ceu Num. XIV, 19. **אֲשֵׁרִי לְעַם הַזֶּה** item Ezech. IV, 5. 6: **אֲשֵׁרִי אֶת עֵין** abstulisti, (condonasti) iniquitatem domus Judæ: Exod. xxxiv, 7. Num. XIV, 18. Mich. VII, 18. **אֲשֵׁרִי עֵין** &c. Hinc participium paul **אֲשֵׁרִי**, quod ponitur Jesh. xxxiii, 24. & **אֲשֵׁרִי** (mutato **א** in **י**, more finitorum ה, p. 70.) condonationem consecutus; quod utrobique ponitur in regimine more scilicet nominum; qua ratione alibi dicitur **אֲשֵׁרִי עֵין** Genes. xxiv, 31: **אֲשֵׁרִי עֵין** Psal. xxii, 7. **אֲשֵׁרִי עֵין** Ioël. I, 8. Confer cum hac phrasi absolutoriam illam Nathanis 2. Sam. xii, 13. Dominus **אֲשֵׁרִי עֵין** item oppositum **אֲשֵׁרִי** retinere peccata, Ioh. xx, 23.

U

אֲשֵׁרִי